

Ο αείμνηστος ήρωας Μιχαήλ Ζένιου (1947 - 14 Αυγούστου 1974)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Είναι κάποιες μορφές που δεν ξεχνιούνται με τίποτε. Είναι κάποιες προσωπικότητες που το ανάστημά τους ξεπέρασε κάθε αναμενόμενη διάσταση. Είναι κάποιοι άνθρωποι που το πέρασμά τους απ' τη ζωή υπήρξε φάρος φωτεινός και ακτινοβόλος.

Μια τέτοια μορφή ήταν ο αείμνηστος ήρωας της κοινότητάς μας, ο Μιχαήλ Ζένιου. Ένας νέος που στα λίγα χρόνια που έζησε πέτυχε να ανακαλύψει το σωστό προορισμό της ζωής. Να έχει στόχους ευγενείς και ανώτερους. Να υπηρετήσει με πάθος, τη νεολαία. Η προσφορά του δεν είναι ελκρινής. Οι αρχές και τα πιστεύω που έφερε με το νεανικό αίμα του. Με την

δύσκολη για τον τόπο μας και ταραγμένη. Γεννήθηκε το 1947 στο χωριό Τρούλλοι της επαρχίας Λάρνακας. Η οικογένειά του ήταν πολυμελής. Ήταν δέκα αδέρφια. Μεγάλωσε σ' ένα περιβάλλον θρησκευτικό αλλά και πατριωτικό. Έζησε στη διάρκεια των μαθητικών του χρόνων τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα ενάντια στους Άγγλους κατακτητές. Μετακινήθηκε στη Λευκωσία για τις γυμνασιακές του σπουδές. Το 1964 εντάχθηκε στη Χριστιανική κίνηση της Παλλουριώτισσας που μόλις άρχιζε τα πρώτα της βήματα. Ως μέλος αρχικά του Χριστιανικού Ομίλου Μαθητών υπήρξε στενός συνεργάτης του τότε ιερατικού προϊστάμενου της εκκλησίας μας Αρχιμανδρίτη Χρύσανθου Σαρηγιάννη. Υπηρέτησε από τη θέση του προέδρου του ΧΟΜ, του ομαδάρχη και του κατηχητή. Το 1967 όταν άρχισαν οι πρώτες χριστιανικές κατασκηνώσεις ήταν πάντα ένθερμος συνεργάτης.

Η πρώτη οργανωμένη πολυήμερη κατασκήνωση της ενορίας μας που έγινε στην Αψιθιώτισσα, στον Πενταδάκτυλο το 1969, τον βρίσκει ομαδάρχη της ομάδας με τα μεγάλα παιδιά. Από τον επόμενο χρόνο και μέχρι το 1974, χρονιά της θυσίας του, ήταν ο βασικός υπεύθυνος και διοργανωτής των κατασκηνώσεών μας υπηρετώντας πάντα από τη θέση του αρχηγού. Μετά το Γυμνάσιου υπηρέτησε στην εθνική φρουρά ως Δόκιμος Αξιωματικός. Πάντα κέρδιζε την εκτίμηση και το

ς του,
α τις
τημίου

Στην

Ελλάδα έλαμψαν ακόμη περισσότερο οι αρετές του, η πίστη του, η διάθεση του για αγώνες πνευματικούς. Πάντα μπροστάρης, πάντα ενθουσιώδης πάντα δυναμικός. Υπηρέτησε σε χριστιανικές μαθητικές ομάδες, σε κατασκηνώσεις, σε πνευματικές συνάξεις.

Ώριμος, με βαθειά χριστιανική καλλιέργεια και πολλές εμπειρίες επέστρεψε στην Κύπρο. Με το πτυχίο της Φυσικής στα χέρια άρχισε να εργάζεται σε ιδιωτικό σχολείο μέσης παιδείας. Και στο τομέα της εκπαίδευσης αναδείχθηκε απόλυτα πετυχημένος. Επάξια κέρδισε την εκτίμηση των συναδέλφων του και το θαυμασμό των μαθητών του. Δεν δίδασκε απλά και μόνο γνώσεις, αλλά και αρχές και ηθικές αξίες.

Παράλληλα συνέχισε και την συνεργασία του με την εκκλησία της Παλλουριώτισσας και τη Χριστιανική μας κίνηση. Πάντα με τον ίδιο ζήλο και τον ίδιο ενθουσιασμό.

Το 1973 οι ευθύνες του στην Παλλουριώτισσα αυξάνονται. Ο πατήρ Χρύσανθος

Ιιχάλη
νει τη

καλοκαίρι του 1974 δούλεψε σκληρά για την οργάνωση των θερινών κατασκηνώσεων. Ετοίμασε με πολλή φροντίδα το πνευματικό μέρος. Ονομασία, θέματα ομάδων, αναγνώσματα. Βρήκε και τους κατάλληλους συνεργάτες. Όμως η κατασκήνωση αυτή δεν έμελλε να πραγματοποιηθεί ποτέ.

Ήρθαν μαύρες μέρες για τον τόπο μας και καταστροφικές. Πραξικόπημα, εισβολή, πόλεμος, θάνατος, πόνος και δυστυχία. Αφήνει τα πάντα και σπεύδει να υπηρετήσει την πατρίδα. Ως έφεδρος ανθυπολοχαγός του πυροβολικού είχε συγκεκριμένες ευθύνες. Βρέθηκε να υπηρετεί σε ολμοβολείο της περιοχής Βορείου Πόλου. Βρέθηκε να φυλάει τις «Θερμοπύλες» της βορειοανατολικής Λευκωσίας. Όρθωσε το ανάστημά του για να ανακόψει την προέλαση του Τούρκων εισβολέων προς τις περιοχές του Καϊμακλιού και της Παλλουριώτισσας. Αγωνίστηκε με τους στρατιώτες του γενναία. Η ελληνική ανδρεία φανερώθηκε και πάλι. Η περιοχή προστατεύθηκε, δεν έπεσε.

Ακολούθησε ο δεύτερος γύρος της τουρκικής επέλασης. Ήταν το μεσημέρι της 14 ης του Αυγούστου του 1974 όταν ήρθε το θανατηφόρο βλήμα. Ένα βλήμα ύπουλο κι απρόσμενο. Το παλικάρι έπεσε. Όμως το μεγάλο όνομα: Μιχαήλ Ζένιου, παρέμεινε όρθιο και αθάνατο. Σύμβολο πίστης, αγάπης, φιλοπατρίας και αυτοθυσίας.

Το λάβαρό του ήταν πάντα ο Χριστός. Αγώνας του αδιάλειπτος η χριστιανική

σινή η προκοπή και σωτηρία της Κύπρου μας.

Όσοι τον γνώρισαν από κοντά, ξέρουν πολύ

καλά ότι ο Μιχάλης δεν ζούσε για τον εαυτό του, αλλά για τους άλλους. Παίδευε τον εαυτό του για να είναι σε θέση να προσφέρει, να διδάξει, να υπηρετήσει. Σε μια τέτοια στιγμή, έφυγε με το κεφάλι ψηλά, δαφνοστεφανωμένος.

Πηγή: 50 Χρόνια - Ιερός Ναός Ευαγγελισμού της Παναγίας στην Παλουριώτισσα 1963-2013, § Μιχαήλ Ζένιου.

Πηγή: 50 Χρόνια – Ιερός Ναός Ευαγγελισμού της Παναγίας στην Παλουριώτισσα
1963-2013, §Μιχαήλ Ζένιου.